

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K
J M É N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **H. V.,** zastoupeného JUDr. Vlastislavem Peřinou, advokátem se sídlem v Chrudimi, Resselovo nám. 135, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** Nad Štolou 3, Praha 7, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích, ze dne 21. 5. 2004, č. j. 52 Az 10/2004 – 27,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 21. 5. 2004, č. j. 52 Az 10/2004 – 27, **s e z r u š u j e** a **v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne ze dne 21. 5. 2004, č. j. 52 Az 10/2004 - 27, zamítl Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“) žalobu žalobce - stěžovatele proti rozhodnutí ministerstva vnitra ze dne 18. 12. 2003, č. j. OAM-1984/CU-06-P08-R2-2001, kterým žalovaný neudělil stěžovateli azyl z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně vyslovil, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podal stěžovatel včas kasační stížnost.

Kasační stížnost stěžovatel podává z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném právním posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti rozsudku. Dle stěžovatele krajský soud v odůvodnění rozsudku uvádí skutečnosti, které se netýkají žalobce. Rozhodnutí soudu vychází z údajů, které nejsou ve spisu založeny. Zcela nepochopitelná zjištění učiněná soudem činí rozhodnutí nepřezkoumatelným, až zmatečným.

Stěžovatel navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení. Zároveň stěžovatel žádá o přiznání odkladného účinku.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil dne 2. 8. 2004, přitom odkazuje na správní spis. Žalovaný je toho názoru, že rozsudek soudu je nepřezkoumatelný až zmatečný, neboť skutková zjištění popsaná v odůvodnění rozsudku nejsou v souladu s jeho žádostí o udělení azylu, ani s jeho výpovědí učiněnou v průběhu správního řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných kasační stížností, vyšel přitom z právního stavu platného v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně. Navíc je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Z přiloženého spisového materiálu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel podal dne 11. 5. 2001 žádost o azyl, v níž uvedl, že Ukrajinu opustil v říjnu roku 1999 z obavy před pronásledováním ze strany mafie. Prodával na tržišti a členové zločineckých skupin po něm požadovali výpalné. V rámci pohovoru konaného dne 17. 5. 2001 stěžovatel vypověděl, že požádal o pomoc policii, která mu sdělila, že mu pomůže až v momentě, kdy bude fyzicky napaden, v případě telefonického vyhrožování nic dělat nemůže. Dále vypověděl, že v případě návratu se obává opakovaných problémů s mafií, neboť tato pořád telefonuje jeho matce.

Na základě výsledků správního řízení vydal žalovaný dne 18. 12. 2003 rozhodnutí, kterým stěžovateli neudělil azyl z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně vyslovil, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Stěžovatel podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu.V této žalovanému vytkl celou řadu procesních pochybení. Namítal, že je na Ukrajině terčem útoků zločineckých skupin, jejichž jednání musí považovat za pronásledování a ohrožení svého života. Stát, jehož je stěžovatel občanem, mu nedokázal poskytnout potřebnou ochranu nebo spíše nechtěl, protože policie měla snahu krýt nezákonná jednání. Dle jeho názoru splňuje podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 12 a § 14 zákona o azylu a taktéž se na něj vztahují překážky vycestování ve smyslu ustanovení § 91 citovaného zákona.

Krajský soud na základě podané žaloby rozhodnutí žalovaného přezkoumal a dne 21. 5. 2004 vydal kasační stížností napadený rozsudek, kterým žalobu stěžovatele zamítl.

Kasační stížností stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb. s. ř. s., a to z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v přecházejícím řízení a z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti, až zmatečnosti.

Nejvyšší správní soud se v prvé řadě zabýval námitkou stěžovatele týkající se nesrozumitelnosti podaného rozsudku.

Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje s názorem stěžovatele, že rozsudek tak, jak byl vyhotoven a doručen účastníkům řízení nesplňuje nároky, které jsou na něj zákonem kladeny, pokud jde o srozumitelnost takovéhoto rozhodnutí. Samotný rozsudek vskutku trpí nesrozumitelností, neboť se v obsahu odůvodnění vyjadřuje k jiné osobě, než ke stěžovateli.

Soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že stěžovatel „ podal žádost o azyl dne 23. 10. 2001 a jako důvod o udělení azylu uvedl, že podnikal, měl bar a vymahači chtěli po něm peníze……“ Veškerá následující skutková zjištění v rozsudku uvedená na straně č. 3 - 4 jsou v rozporu se spisovým materiálem. Stěžovatel v daném případě podal žádost o azyl dne 11. 5. 2001 a jak uvádí v kasační stížnosti, nikdy bar neměl, neboť podnikal na tržišti. Tato část odůvodnění rozsudku tak neodpovídá skutečnostem, které byly podkladem pro rozhodnutí žalovaného.

Taktéž část odůvodnění rozsudku uvedená na str. 2, kdy krajský soud konstatuje, „že žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou za účinnosti tehdy platné právní úpravy podle části páté hlavy druhé občanského soudního řádu“, je v rozporu s realitou. Stěžovatel podal žalobu dne 9. 2. 2004, tedy za účinnosti zákona č. 150/2002Sb.

Krajský soud taktéž nemohl, i když tak ve svém rozsudku tvrdí, rozhodovat dle návrhu ze dne 23. 10. 2001 a protokolu ze dne 27. 11. 2001, když stěžovatel podal žádost o azyl dne 11. 5. 2001 a pohovor s ním byl konán dne 17. 5. 2001.

Rozpor skutkových zjištění, ze kterých vycházel žalovaný ve svém rozhodnutí, a které tento zjistil v rámci azylového řízení, se skutkovými zjištěními uvedenými soudem v odůvodnění rozsudku, činí rozsudek soudu nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost.

Tento nedostatek nemohl napravit soud I. stupně, tzv. opravným usnesením, neboť předmětné ustanovení § 54 odst. 4 s. ř. s. se dotýká jen skutečně zjevných nesprávností, které lze jednoduchým způsobem opravit. Pokud jde o opravy odůvodnění, obvykle postačuje opravu provést jen na jednotlivých vyhotoveních daného rozhodnutí. Pochopitelně lze opravu

odůvodnění rozhodnutí provést i opravným usnesením, ovšem zákon ani soudní praxe nemá na mysli takovou opravu, která by ve své podstatě znamenala přepis podstatné části odůvodnění rozsudku.

Ze shora uvedených důvodu Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnosti je důvodná, a proto postupoval dle ust. § 110 odst. 2 s. ř. s. s tím, že v dalším řízení krajský soud především řádně své rozhodnutí odůvodní.

O nákladech řízení kasační stížnosti pak rozhodne soud I. stupně podle ust. § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 31. března 2005

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu